

Arrest

nr. 187 774 van 30 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DE BLOCK, loco advocaat C. BUYTAERT, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, heeft zich vluchteling verklaard op 14 april 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 21 april 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekster werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het transitcentrum van Steenokkerzeel.

1.3. Op 4 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u bent geboren op 20 mei 1991 te Benin City- Edo State, dat u de Nigeriaanse nationaliteit heeft en dat u behoort tot Edo etnie.

U groeide op bij uw ouders. Uw moeder overleed in 2003 toen ze te vroeg beviel van uw enige broer, Destiny. Uw broer heeft problemen met zijn zicht door zijn vroeggeboorte. Uw vader hertrouwde.

U ging naar school en u ronde uw secundair onderwijs af. U wilde verder studeren maar omwille van financiële beperkingen kon dit niet. Uw vader was omwille van een ongeluk in een rolstoel beland.

In 2013 begon u te werken in een zaak om haar te vlechten.

In april of mei 2013, toen uw broer werd opgenomen in het ziekenhuis, zei uw oom u dat u moest trouwen om zodoende uw familie financieel te helpen. U weigerde echter. Uw oom bleef echter op een huwelijk aansturen en had een huwelijkskandidaat; Chieff 'Benand', een rijke oudere man met zeven vrouwen. Uw oom kon uw vader overhalen om u aan te sporen om te huwen. U bleef echter weigeren.

U leerde Nadia kennen in het salon waar u werkte. Ze kwam van 'over de zee' en ze sprak u aan en vroeg of u naar Europa wilde. Omdat u het beu was dat u werd gedwongen om te huwen, besloot u om op haar aanbod in te gaan. Om de gemoederen thuis te sussen, vertelde u uw oom dat u toch wilde trouwen. Hij lichtte chieff Benand in en de eerste voorbereidingen voor het huwelijk werden getroffen. U contacteerde Nadia vervolgens en u verliet uw ouderlijke huis en u ging naar het familiehuis van Nadia, in afwachting dat uw documenten in orde werden gebracht. Eens uw paspoort en visum in orde waren, vatte u uw reis naar Europa aan. Via Marokko en Spanje belandde u uiteindelijk in Italië.

Toen u Nadia weer zag in Sardinië, moest u zich prostitueren. U werd onder dwang gezet om geld te verdienen en Nadia terug te betalen. U moest haar 60.000 euro betalen. U werd door Nadia geslagen en u belandde in het ziekenhuis. Toen u uit het ziekenhuis kwam, was Nadia op reis waarop u besloot om met de hulp van Mark, een Belgische man die u net had leren kennen, naar België te gaan.

Eens in België ging u zich in Antwerpen vestigen. U vlechte haar en daarnaast prostitueerde u zich.

U werd een eerste maal op 20 mei 2016 aangehouden door de Belgische politie en u kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. U bleef echter in België. U werd nogmaals gearresteerd door de politie van Leuven op 8 april 2017 wegens illegaal verblijf waarop werd besloten om u op 18 april 2017 over te brengen naar het gesloten centrum 127Bis aangezien u geen gevolg had gegeven aan het eerste bevel. Op diezelfde dag diende u een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest enerzijds uw oom omdat hij u dwingt om te trouwen met Chieff Benand. Anderzijds vreest u Nadia, die u in Sardinië in de prostitutie dwingt en haar familie omdat u hen nog veel geld moet betalen. (zie gehoor CGVS, p 11)

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u **laattijdig asiel aanvraagt**. U verklaart dat u van eind 2015 in België bent en u meer dan een jaar in België verblijft (gehoor CGVS, p. 10). Verder blijkt uit informatie in het administratief dossier dat u op 20 mei 2016 een eerste maal aangehouden werd door de Belgische politie en u een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg. U bleef echter in België. Verder blijkt uit een verslag van Mertens Michael (PZ Leuven) (dd.8/4/2017) dat u op 8 april 2017 gearresteerd werd, wegens illegaal verblijf waarop werd besloten om u op 18 april 2017 over te brengen naar het gesloten centrum 127 Bis aangezien u geen gevolg had gegeven aan het eerste bevel. Uit bovenstaande blijkt dat u pas een asielaanvraag indiende nadat u werd overgebracht naar het gesloten centrum te Steenokkerzeel. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen,*

ondertekend te Genève op 28 juli 1951 of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij haar aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. **Het feit dat u zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen.** Bovendien dient te worden opgemerkt dat u reeds eerder in contact kwam met de Belgische autoriteiten en u toen naliel een asielaanvraag in te dienen en uw asielaanvraag niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die u niet op afdoende wijze weet te vergoelijken.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees jegens uw oom die u onder druk zette (en zal zetten) om te huwen met Chief Benand, dient te worden opgemerkt dat u uw vermeende gedwongen huwelijk niet aannemelijk kan maken.

U verklaart immers dat uw oom u in **april of mei 2013** vertelde dat u moest trouwen (zie gehoor CGVS, p 11). Hij zou uw vader hier ook over hebben aangesproken die vervolgens meeding in de gedachtestroom van uw oom en het huwelijk accepteerde (zie gehoor CGVS, p 11). U verklaart dat u in oktober 2014 aanvaardde om te huwen (zie gehoor CGVS, p 12) Daarop zei uw oom dat Chief Benand er niet was en het (huwelijk) niet ging, maar ze een datum zouden vastleggen in de eerste of tweede week van november (gehoor CGVS, p.13). **Het is niet aannemelijk dat uw oom, indien hij u werkelijk zou willen uithuwelijken, zou wachten tot oktober 2014, wanneer u zelf uw toestemming geeft vooraleer het huwelijk daadwerkelijk te regelen.** Indien iemand daadwerkelijk wordt gedwongen om te huwen, is het niet aannemelijk dat deze persoon het huwelijk méér dan één jaar kan afwenden. Bovendien kunnen we niet over een gedwongen huwelijk spreken wanneer u zelf uw toestemming heeft gegeven voor het huwelijk. Tevens is het niet aannemelijk dat u verklaart dat u te jong was om te huwen (zie gehoor CGVS, p 12). In 2013 was u immers 21 jaar. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier bleek dat in 2013 de gemiddelde leeftijd waarop vrouwen in Nigeria trouwen gemiddeld 18,1 jaar is. In stedelijk gebied ligt het gemiddelde op 20,8 jaar. Het is niet aannemelijk dat u zich op 21 jarige leeftijd te jong voelde terwijl dit de gemiddelde leeftijd is waarop er wordt gehuwd. Verder verklaart u dat Chief Benand, niet meer met u zou willen trouwen na wat u deed. U licht dit verder toe door aan te geven dat hij al enorm eerverlies zou hebben geleden doordat u was verdwenen nadat u het huwelijk had aanvaard (zie gehoor CGVS, p 11). **Uit voorgaande blijkt niet alleen dat u het gedwongen karakter van de (beweerde) huwelijksplannen met Chief Benand niet aannemelijk maakte, maar blijkt integendeel dat u er van uit gaat dat de man niet meer met u zal willen huwen, waardoor uw vrees dat uw oom u alsnog zal dwingen te huwen met Chief Benand evenmin staande blijft.** Overigens relateert u zelf uw 'vrees' jegens uw oom die u onder druk gezet zou hebben om te huwen met Chief Benand. Zo geeft u aan dat uw probleem vooral te maken heeft met de familie van Nadia (zie gehoor CGVS, p 15) en dat het probleem met uw oom, niet uw voornaamste probleem is (zie gehoor CGVS, p 11).

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor verdere problemen met Nadia, die u in Sardinië in de prostitutie dwong, en haar familie, kunnen volgende bemerkingen gemaakt worden.

Zo slaagt u er niet in om **uw vrees ten aanzien van Nadia en haar familie te concretiseren.** U geeft aan dat u Nadia een laatste keer gezien heeft op het einde van 2015 (gehoor CGVS, p.7). Wanneer de dossierbehandelaar u vraagt of u nadien nog contact had met Nadia geeft u aan van niet en u vertelt dat uw vader contact had met de familie van Nadia (gehoor CGVS, p.7). Verder geeft u aan dat Nadia in Italië woont en dat ze familie heeft in Frankrijk en Spanje. U geeft aan dat u zich daarom veilig voelt in België omdat ze hier geen connecties heeft (zie gehoor CGVS, p 8). U geeft verder aan dat Nadia niet weet waar u bent (gehoor CGVS, p.8). Omwille van het geheel van bovenstaande opmerkingen, overtuigt u niet dat u werkelijk nog iets te vrezen zou hebben van Nadia die u in vanuit Nigeria naar Europa bracht. In deze omstandigheden is het zeer onwaarschijnlijk dat u in geval van terugkeer zou gezocht én gevonden worden in een dermate uitgestrekt land als Nigeria.

U geeft verder aan dat de **familie van Nadia uw familie in Nigeria meermaals heeft opgezocht.** U bent echter niet in staat om dit enigszins te concretiseren waardoor de geloofwaardigheid van deze 'bezoeken' ondermijnt wordt. U zegt dat ze bijna vier keer naar het huis van uw vader waren gekomen (zie gehoor CGVS, p 8). Het ondermijnt volledig de geloofwaardigheid dat u niet juist kan aangeven hoe vaak uw familie in Nigeria werd lastiggevallen. Voor iemand die verklaart haast dagelijks contact te

hebben met haar familie in Nigeria (zie gehoor CGVS, p 6), is het niet aannemelijk dat u niet preciezer zou kunnen zeggen wanneer en hoeveel maal uw vader werd lastiggevallen door de familie van Nadia. Het toont aan dat u duidelijk geen inspanningen leverde om u te informeren bij uw familie over de stand van zaken en de bedreigingen die mogelijk tegen u zouden lopen. Van u mag evenwel verwacht worden dat u op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van uw actuele situatie in uw land van herkomst daar deze informatie u zou toelaten uw situatie beter in te schatten. **Het zich niet terdege informeren via familie, met wie u verklaart nog zeer regelmatig contact te hebben, over de stand van zaken doet opnieuw op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.** Ook betreffende de zaken die de familie van Nadia aan uw familie in Nigeria zei, legt u merkwaardige verklaringen af. U vertelt dat de familie van Nadia aan uw vader zei dat ze u zouden doden wanneer u teruggaat naar Nigeria. Verder zegden ze dat u niet moest terugkomen, maar u moest blijven waar u was want dat alleen de blanke mensen u kunnen beschermen. Vervolgens zegden ze tegen uw vader dat ze u acht maanden gaven om terug te komen, want u anders niet meer moest teruggaan. Daarop was u in de war: 'Moet ik terug naar haar in Italië of naar Nigeria?' (gehoor CGVS, p.8). Van iemand (en haar entourage) die werkelijk wil dat je het haar schuldige bedrag betaald, kan je verwachten dat deze er alles aan doet om u op te sporen en u het geld laat betalen. Dat Nadia en haar entourage - die uw huidige verblijfplaats niet kennen - u het advies geven niet naar Nigeria te gaan, maar 'bij de blanke mensen' bescherming te zoeken is dan ook erg merkwaardig en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw verklaringen dat u het slachtoffer zou zijn van een mensensmokkelaar volstaat niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk zou worden bedreigd en vervolgd of de bescherming niet zou kunnen inroepen. Er is immers een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen (shelters), verspreid over het land (Abuja, Benin City, Enugu, Kano, Lagos, Sokoto en Uyo). De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over shelters waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft.

Daarenboven verwijst het CGVS naar hoofdstuk IV van de vreemdelingenwet, door de wetgever ingevoegd om slachtoffers van mensenhandel te beschermen. **U dient zich aldus te wenden tot de hierin beschreven geëigende procedure om het statuut 'slachtoffer van mensenhandel' (en de daarbij komende verblijfsrechtelijke voordelen), te genieten.**

Voor wat de veiligheidssituatie in uw land van oorsprong, Nigeria, betreft kan het volgende worden opgemerkt.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Edo actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw identiteit of uw reisweg kunnen bevestigen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken legde u een 'Carta D'identita' voor met nr AT2385550 op naam van Joy Osaro. Daar u verklaarde dat uw echte naam Godfrey Victoria is (zie gehoor CGVS, p 3), kan dit document geen bewijs vormen van uw werkelijke identiteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het EVRM, van artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Verzoekster geeft een korte uiteenzetting weer aangaande de door haar aangevoerde bepalingen en legt uit wat een 'gegronde vrees voor vervolging' inhoudt. Ook aangaande de begrippen 'zwaarwegende gronden' en 'reëel risico' in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geeft verzoekster op algemene wijze enige toelichting. Zij geeft tevens aangaande artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, de bewijslast en de beoordeling van de geloofwaardigheid, theoretische overwegingen weer.

Verzoekster wijst er op dat zij Nigeria heeft verlaten omwille van het feit dat zij vreest aldaar tot een huwelijk te worden gedwongen; zij vreest repercussies van haar familie indien zij dat niet doet. Zij vervolgt dat zelfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld dat verzoekster in Nigeria zou worden gedwongen te huwen indien zij daar was gebleven, dan nog dient op zijn minst te worden vastgesteld dat verzoekster een redelijke kans heeft dat de gedwongen uithuwelijking plaats zal vinden. Bovendien vreest verzoekster in Nigeria de familie van N. die haar in Europa gedwongen heeft tot prostitutie en die de mening is toegedaan dat verzoekster haar nog geld verschuldigd is en met wie de vader van verzoekster nog contact heeft gehad waarbij het zeer waarschijnlijk is dat zij haar in Nigeria zullen vinden.

Verder geeft verzoekster aan dat niet getwijfeld wordt aan het vaststaand gegeven dat zij door een Nigeriaanse vrouw naar Europa werd gesmokkeld om zich in Sardinië gedwongen te prostitueren teneinde N. terug te betalen en dat zij door deze vrouw werd mishandeld.

Verzoekster stelt vervolgens dat het gegeven dat zij slechts in het gesloten centrum asiel heeft aangevraagd haar niet verweten kan worden nu zij geen kennis had van een dergelijke mogelijkheid. De datum van haar asielaanvraag doet volgens haar bovendien geen afbreuk aan de vrees die zij koestert in Nigeria voor N.'s familie alsook voor een gedwongen huwelijk of repercussies van haar oom bij weigering daarvan. Dat zij de concrete omstandigheden van de bezoeken door de familie van N. aan haar familie niet kent, kan haar evenmin worden verweten nu zij niet ter plekke was toen die bezoeken gebeurden. Bovendien, zo stelt verzoekster, heeft zij duidelijk aangegeven dat zij haar zouden doden moest zij teruggaan naar Nigeria en dient de verklaring omtrent het gegeven dat zij haar beter door de blanken laat beschermen te worden begrepen als een dreigement.

Verzoekster geeft aan dat er geen rekening is gehouden met het feit dat zij verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Zij vervolgt dat zij in de mate van het mogelijke geantwoord

heeft op de vragen die haar werden gesteld, maar meent dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoekster aan dat van haar niet kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanvoert, bewijst. Hierbij merkt zij, onder verwijzing naar de zaak M.M. tegen Ierland van het Hof van Justitie, op dat het CGVS een actieve samenwerkingsplicht heeft en verwijst tevens naar rechtspraak van het EHRM (de zaken Singh e.a. tegen België, Said tegen Nederland en FH tegen Zweden) waarbij aangenomen wordt dat er een bepaalde onderzoeksplicht rust op de asielinstanties. Tevens benadrukt verzoekster dat van zodra de verklaringen over het algemeen als coherent en plausibel bestempeld wordt, het voordeel van de twijfel moet verleend worden aan de asielzoekers.

Verzoekster merkt tevens op dat zij de bijstand van een tolk Engels had gevraagd voor het interview dat haar niet werd toegekend nu er geen tolk aanwezig was. Toch was dit noodzakelijk omdat het Engels dat zij praat Nigeriaans Engels is, ook wel broken English genoemd, en enkel een tolk die gelet op zijn beroep vertrouwd is met verschillende Engelse accenten correct het asielrelaas kan vertalen naar het Nederlands en de nuances van die taal kan ventileren en filteren. Zij meent dan ook dat het CGVS niet alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, heeft geanalyseerd en niet heeft onderzocht of zij aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden. Verzoekster besluit hieruit dat het CGVS niet voldaan heeft aan haar onderzoeksplicht.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij laattijdig asiel aanvraagt, (ii) zij niet alleen het gedwongen karakter van de (beweerde) huwelijksplannen met Chief B. niet aannemelijk maakt, maar gelet op het feit dat verzoekster er van uit gaat dat de man niet meer met haar zal willen huwen, haar vrees dat haar oom haar alsnog zal dwingen te huwen met Chief B. evenmin staande blijft, (iii) zij haar vrees ten aanzien van N. en haar familie niet weet te concretiseren en zij zich niet terdege heeft geïnformeerd bij haar familie aangaande de actuele situatie in haar land, (iv) zij bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft en (v) er actueel voor burgers in de staat Edo geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting dient verwerende partij een aanvullende nota in met een rapport van EASO (Country of Origin Information Report: Nigeria, Seks Trafficking of Women, oktober 2015.) en van OFPRA (Rapport de Mission en République fédérale du Nigéria du 9 au 21 septembre 2016, p.1 t.e.m. 4 en 22 t.e.m. 33). Verzoekende partij heeft geen bezwaar bij de aanvullende nota en geen opmerkingen.

2.4. De Raad ziet vooreerst niet in hoe de commissaris-generaal met het nemen van een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 57/6 van de vreemdelingenwet geschonden heeft. Immers, voormeld artikel bepaalt dat de commissaris-generaal bevoegd is voor het nemen van dergelijke beslissing.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoekster aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad benadrukt dat *in casu* niet wordt betwijfeld dat verzoekster door mensenhandelaren naar Europa werd gebracht om er te werken als prostitué. De vraag die zich evenwel stelt is of in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar Nigeria, dan wel of zij er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Verzoekster stelt niet te kunnen terugkeren naar Nigeria omdat zij (i) vreest uitgehuwelijkt te worden door haar oom en (ii) omdat zij represailles vreest vanwege N., door wie zij naar Europa werd gesmokkeld en ten opzichte van wie zij naar eigen zeggen nog een schuld van € 60.000 heeft.

Met toepassing van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Internationale bescherming kan derhalve slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker dient immers alle mogelijkheden tot bescherming uit te putten en aannemelijk te maken waarom hij/zij geen enkel beroep kan doen op de nationale autoriteiten. Artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Nigeriaanse autoriteiten de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen en dat *in casu* verzoekster wel degelijk beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande toegelicht als volgt: *“Er is immers een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen (shelters), verspreid over het land (Abuja, Benin City, Enugu, Kano, Lagos, Sokoto en Uyo). De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over shelters waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft.”* Verzoekster betwist deze beoordeling op generlei wijze, noch brengt zij elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct dan wel niet actueel zou zijn. Dienvolgens wordt voormeld motief door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin het volgende wordt gesteld: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”* (eigen onderlijning) Verzoekster gaat eraan voorbij dat aan haar vrees voor een gedwongen huwelijk geen geloof wordt gehecht enerzijds, en dat zij voor wat betreft de vrees voor N. omwille van de gedwongen prostitutie niet aantoont dat zij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten (NAPTIP), aangezien zij de motivering dienaangaande geenszins betwist of weerlegt.

2.7. De in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en overwegingen doen bovendien in aanzienlijke mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van door verzoekster voorgehouden vrees voor N. en bepaalde belangrijke aspecten van haar relaas.

Zo vormt het gegeven dat verzoekster pas na meer dan een jaar in België te hebben verbleven en pas nadat zij werd overgebracht naar het gesloten centrum te Steenokkerzeel asiel heeft aangevraagd, een contra-indicatie voor de ernst van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoeksters gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoeksters laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees. Het verweer in het verzoekschrift dat verzoekster geen kennis had van de mogelijkheid om asiel aan te vragen en dat de datum van haar asielaanvraag bovendien geen afbreuk hoeft te doen aan de waarachtigheid van haar asielmotieven, kan niet volstaan om verzoeksters handelen te vergoelijken en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Dit klemmt des te meer gelet op het feit dat verzoekster reeds eerder werd aangehouden door de Belgische politie en zij een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg. Dat verzoekster in België bleef zonder zich verder te informeren naar manieren om haar verblijf in België te regulariseren, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees. Uit verzoeksters gedrag blijkt dat zij met de door haar ingestelde procedure niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in haar land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te bekomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert haar land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, zo haar beweerde vrees op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster zich zou hebben geïnformeerd aangaande de wijze waarop zij internationale bescherming kon verkrijgen tegen de vrees die zij beweert te koesteren ten aanzien van haar land van herkomst.

Ook verzoeksters onwetendheid omtrent de actuele stand van haar problemen ondermijnt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. De vaststelling dat verzoekster niet juist kan aangeven hoe vaak haar familie in Nigeria werd lastiggevallen, wijst op een desinteresse in haar hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door haar beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn of haar persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten. Het feit dat zij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse bij verzoekster en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar ingeroepen vrees voor vervolging. De door verzoekster in onderhavig verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat zij niet ter plekke was toen die bezoeken gebeurden en dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten, is niet afdoende teneinde voormelde vaststellingen te weerleggen. Zo blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij haast dagelijks contact had met haar familie in Nigeria (gehoor 28 april 2017, 6). De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij waar deze in zijn beslissing stelt dat de in haar hoofde vastgestelde onwetendheden duidelijk aantonen dat verzoekster geen inspanningen leverde om te informeren bij haar familie over de stand van zaken en de bedreigingen die mogelijk tegen haar zouden lopen, een gegeven dat opnieuw afbreuk doet aan de ernst en geloofwaardigheid van haar aangevoerde problemen met N.. In de mate zij deze onwetendheden wijt aan het feit dat zij verward is en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is, wijst de Raad er op dat verzoekster niet verder komt dan blote beweringen en tijdens het gehoor op geen enkel moment heeft aangegeven dat zij dermate verward en getraumatiseerd zou zijn dat zij geen coherente en volledige verklaringen kan/kon afleggen of dat zij in zo'n situatie verkeerd/verkeerde dat zij niet bij machte was inlichtingen in te winnen bij haar familie over de stand van zaken.

Daar waar verzoekster, onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie (M.M. tegen Ierland), aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de

bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoekster gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelde bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten.

Zo verzoekster hekelt dat er bij haar interview geen tolk Engels aanwezig was terwijl dit volgens haar toch noodzakelijk was omdat het Engels dat zij praat Nigeriaans Engels is en enkel een tolk gelet op zijn beroep vertrouwd is met de verschillende Engelse accenten, blijkt uit nazicht in het administratief dossier dat verzoekster haar verklaringen kon afleggen en er zich geen communicatie- en/of vertaalproblemen hebben voorgedaan met de protection officer die het gehoor afnam in de Engelse taal. Verzoekster antwoordde op de vraag of zij de protection officer goed begreep duidelijk “Ja, ik begrijp u” (gehoorverslag 28 april 2017, 2) en ook op het einde van het gehoor verklaarde zij de vragen te hebben begrepen (gehoorverslag, 15). Indien verzoekster taalproblemen ondervond, wijst de Raad er op dat het haar verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren, wat zij aldus niet gedaan heeft. Ook in het verzoekschrift geeft zij niet aan dat de feiten zoals weergegeven in het gehoorverslag, inaccuraat zijn; verzoekster duidt op geen enkele wijze aan op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoekster om *in concreto* aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door zich louter af te vragen of de notities van de protection officer wel een correcte weergave zijn van haar verklaringen, toont verzoekster niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de bestreden beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoeksters opmerking is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd.

Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit artikel heeft miskend. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar vermeende gedwongen huwelijk en de problemen met N. Dat de commissaris-generaal niet voldaan heeft aan zijn onderzoeksplicht, kan niet worden bijgetreden.

Zo verzoekster verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoekster gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest echter aan voorbij dat haar asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent haar voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden.

Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. Het louter poneren van een vrees voor vervolging volstaat evenwel niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat haar vrees reëel is. Het begrip ‘gegronde vrees’ houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond, alwaar verzoekster gelet op voorgaande bevindingen duidelijk in gebreke blijft.

2.8. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.10.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad er op dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. *HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikelen (cf. *HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke.

2.10.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers afkomstig uit de staat Edo actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet is.

Uit deze informatie blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Verzoekster betwist deze beoordeling op generlei wijze, noch brengt zij elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt voormelde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.10.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het transitcentrum van Steenokkerzeel uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.12. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS